

דברי הכפר

"ירושלים לדור ודור"

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל יוֹשֶׁבֶת בְּאֶמְצַע הָעוֹלָם.

וְיִרוּשָׁלַיִם בְּאֶמְצַע אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וּבֵית הַמִּקְדָּשׁ בְּאֶמְצַע יְרוּשָׁלַיִם.

וְהָאָרוֹן (עַם לִוְחֹת הַבְּרִית)

בְּאֶמְצַע בֵּית

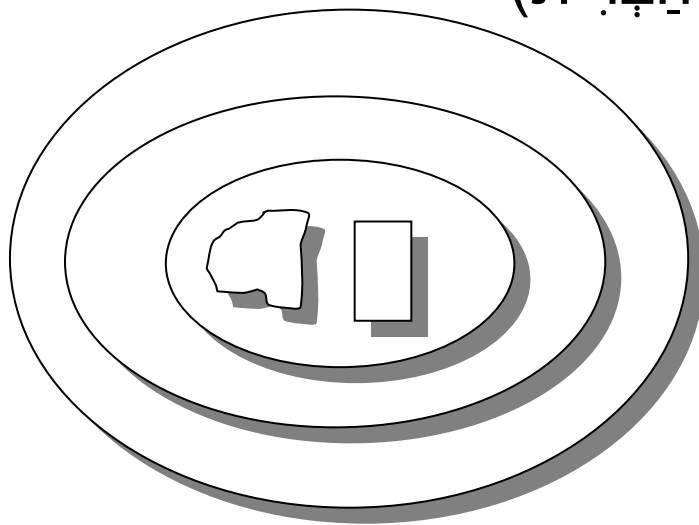
הַמִּקְדָּשׁ.

וְלִפְנֵי הָאָרוֹן - אֶבֶן

הַשְּׂתִייה,

מִמְנַה הַיּוֹשֶׁבֶת

הָעוֹלָם!

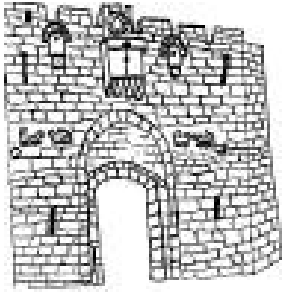

(מִן הַמְקוֹרוֹת)

גיליון מס' 2049 * כ"ג באייר תשס"ז * 11 במאי 2007

כפר הנשיא עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org

"ירושלים לדור"

"דור"

- ❖ לשנה הבאה בירושלים הבנויה
- ❖ ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה יחדיו (תהילים קכ"ב ג)
- ❖ ולירושלים עירך ברחמים תשוב
- ❖ אם אשכח ירושלים תשכח ימיני (תהילים קלז ה-ו)
- ❖ ובנה ירושלים עיר הקודם במהרה בימנו
- ❖ כי מציון תצא תורה ודבר ה' מירושלים (מיכה ד ב)
- ❖ אין לך יופי כיופיה של ירושלים (תלמוד בבלי קידושין מט, עא. אבות דרבי נתן כח).
- ❖ ירושלים של זהב ושל נחושת ושל אור
- ❖ ירושלים הרים סביב לה וה' סביב לעמו (תהילים קכה ב)
- ❖ על חומותיך ירושלים הפקדתי שומרים (ישעיהו סב ו)
- ❖ שימחו את ירושלים וגילו בה כל אוהביה (ישעיהו סו י)
- ❖ עוד ישמע בהרי יהודה ובחוצות ירושלים (ירמיהו ל"ג י)
- ❖ למען ציון לא אחשה ולמען ירושלים לא אשקוט (ישעיהו ס"ב א)
- ❖ עומדות היו רגלינו בשעריך ירושלים (תהילים קכב)
- ❖ עשרה קבין של נוי בעולם תשעה בירושלים ואחד בכל העולם (אבות דרבי נתן נוסח ב מ"ח)/

שוב אנו חוגגים? את יום ירושליים.

בתקופה של טרום מלחמת ששת הימים עבדתי כאחות במחלקה פנימית בבית החולים צפת - בית החולים הישן כמובן. לקראת המלחמה קיבלנו הוראה לפנות את כל מחלקות ביה"ח פנימית כירוגית ואורטופדית. (למח' יולדות ומח' ילדים היה בי"ח נפרד בקצה השני של העיר).

העברנו רק את החולים הקשים (השאר שוחררו) שהחלימו מהתקפי לב, ניתוחים ואת הציוד הנדרש והקמנו מחלקה חדשה לעניין זה, לצד המחלקה לחולי שחפת – היום דומני נמצאת שם המרפאה לפסיכיאטריה. את מח' ביה"ח המיוחדת הזו ניהלתי אני. במשך היום תפקדתי שם כאחות אחראית לכל דבר, בשעות הערב והלילה עבדתי בחדר המיון, שם ספגו מיינו וטיפלו בכל פצועי רמת הגולן.

את תמונת הבוקר הזה בו נכבשה ירושליים אני לא אשכח. ביקור רופאים מנסים לשמור על מורל, בחוץ מלחמה וכאן מנסים לתת טיפול והשגחה לחולים קשים. כל היום הרדיו פתוח, בכל חדר שומעים חדשות, כל הזמן דיווחים מהשטח.

לפתע צעק הקריין ברדיו ו... "הכותל בידינו" ... "הכותל בידינו" נדמה לי שהוא אמר את זה המון פעמים, וכולם התרגשו, לא חושבת שאפילו הבנו את גודל המשמעות של הדבר הזה, רק זוכרת שנהייתה דממה, הלם, כל אחד התכנס בעצמו, נדמה כמו שעמדנו דום שם – כל ביקור הרופאים, והחולה עם החולצה המופשלת כלפי מעלה והסטטוסקופ קפוא בידי הרופא שעמד לבדוק.

התמונה הקפואה הזו, ודמעות חרישיות של התרגשות ודומני כבר אז גם הבנה של גודל המחיר – כל אחד לעצמו. איזו אחדות היתה שם, אינטימיות של ממש, לא רופא וחולה ואחות ומנקה – עם ישראל עמד דום.

כמה שנים לאחר מכן אולי היה זה אפילו אחרי מלחת יום הכיפורים... בא למרפאה בחור יפה לעבוד אצלנו כרופא מחליף – ד"ר יפעת שמו, והוא היה הצנחן עם הפנים החמודות והבלורית הבהירה, שבכה בתמונה המפורסמת הזאת של צנחנים בוכים ליד הכותל.

ובכל שנה ביום ירושלים חוזרת לי תמונה קפואה של ביקור הרופאים ההוא בביה"ח, הכותל בידינו – מהולה בהמון דם מהול באבק ואיברים בוכים של חיילים צעירים שלחמו בגולן מועברים בחיפזון מתוך אמבולנסים לחדר המיון מחדר מין לחדרי הניתוחים. ובחוץ עיר תחת האפלה.

כשאני נזכרת אני חושבת על כמה אחרת היתה התחושה וההתמודדות של בחורה צעירה עם רגש של אחריות ושותפות, להתמסר, לעבוד שעות מטורפות להקדיש את עצמך כולך, ביעילות בנחישות, כמעט ללא מעורבות רגשית. לעומת האחות עם העול הגדול של רגש וחרדת האימהות הנרכשים עם השנים.

שושנה שרקי

השנה ימלאו ארבעים שנה למלחמת

ששת הימים.

איפה אתה היית במלחמה? מה את עשית בימים ההם? מן הסתם, לכל אחד ואחת מאגר שונה של זיכרונות, רשמים וחוויות.

בקיץ 1967 הייתי חיילת במפקדת קצין תותחנים ראשי (קתמ"ר) בצריפין.

בשבוע שלפני המלחמה, הסיעו אותנו – את כל החיילות ששרתו במפקדת החייל - כל ערב, לאחר גמר העבודה השגרתית, אל השלישות הראשית ברמת גן.

נסענו בשיירה של מכוניות צבאיות, באורות כבויים, כיוון שהייתה האפלה כללית מחשש להפצצות מהאוויר. בשלישות עברנו על התיקים האישיים של החיילים כדי לוודא שבכולם יש כתובות ושמות של בני משפחה שאליהם ניתן יהיה לפנות במידת הצורך.

אני זוכרת שבאוויר הייתה תחושה של מתיחות שהלכה וגברה ככל שהתאספו יותר ויותר אנשי מילואים שנקראו מבתיהם, וישבו באפס מעשה ברחבי המפקדה וכן בשטח הגדוד הסמוך לנו, והמתינו לראות מה ילד יום.

מדי לילה, לאחר שחזרנו מרמת גן, הצטרפנו כולנו – כל הבנות החיילות - אל עשרות (ואולי מאות?) המילואימניקים, ישבנו איתם סביב מדורה, שרנו את שירי ארץ ישראל היפה והטובה, ואכלנו המון המון עוגות ששלחו הדודות הטובות מהוועד למען החייל.

אני לא זוכרת בדיוק כמה זמן ארכה ההמתנה הזו, אבל ערב אחד עברה ביעף במחנה השמועה שזהו - הלילה זזים דרומה. הספקנו עוד להתכנס סביב המדורה, שהפכה ממש להיות "מדורת השבט" שלנו, משום שנוצרה סביבה

מעין אחוות לוחמים-שבדרך, וכאקט אחרון של פרידה, זרקו המילואימניקים את כל מלאי העוגות שהגיע באותו יום – אל תוך המדורה.

הלהבות המרקדות לחכו את העוגות ואיכלו אותן עד תום.

אנו, הבנות, ליווינו במבט את החיילים שעלו על כלי הרכב ותהינו בליבנו מי מהם אכל זה עתה את העוגה האחרונה.

כששמעתי שירושליים נכבשה שטפה אותי חרדת מוות כי ידעתי שיוני ועמי לוחמים באיזור ירושליים.

דליה וגנר

בתקופת מלחמת ששת הימים היה כפר-הנשיא יישוב ספר באיזור מלחמה. אנחנו הי"בטניקים לפני צבא היינו אנשי הקשר - הקשרים - היינו אלה המעבירים את כל ההודעות בין העמדות והמקלטים. המלחמה בגולן התרחשה ממש מול עינינו.

אני עוד זוכרת את ההתרגשות כשעברה הידיעה שפרצו את חומות ירושליים העתיקה ואיך במיוחד התרגשתי לשמוע את הרב גורן תוקע בשופר כשהגיעו אל כותל. כן, זה היה לפני 40 שנה.

מרים כהן.

מסקנות...מסקנות...מסקנות...

נדמה כי בימים האחרונים אי אפשר להשלים שיחה מבלי לומר לפחות פעם אחת בנימה מלאת חשיבות את המונח: **דו"ח וינוגרד**. ומכיוון שהעם עמוס לעייפה בדו"חות וועדות בדיקה... נזכרתי בסיפור נחמד ששמעתי לא מזמן, וכל אחד מוזמן למצוא את הקשר בינו לבין יישום המסקנות של הוועדה הנוכחית ואלו העתידות לקום.

הגיעה שעתנו של יהודי להיוסף אל אבותיו. נעמד בפתחו של העולם הבא לצורך רישום וקליטה. המלאך האחראי בכניסה לאחר שוידא את הפרטים האישים,

הסביר לו בנימוס שיש לו עבורו בשורות רעות ובשורות טובות, ושאל: "עם מה יהודי מעדיף להתחיל?". ענה יהודי כמורגל מימים ימימה: "תתחיל עם הרעות ואולי אחר כך נתנחם קצת..." "כרצונך" השיב המלאך, "אחרי שבדקנו את הרקורד שלך בעולם של מטה, הגענו למסקנה המצערת שעליך להגיע לגיהנום..."

"אוי ויי" נאנח יהודי ואפילו לא ניסה להתווכח או להתמקח כהרגלו מימים ימימה, רק הוסיף בנימה צינית משהו: "אז מה יכולות להיות הבשורות הטובות?" ענה המלאך בנימוס: "הבשורות הטובות הן שכעת השתכללנו ואתה יכול להחליט לאיזה גיהנום אתה חפץ להגיע, יש לנו גיהנום של צרפתים, גיהנום של אנגלים, וגיהנום של יהודים, המה תבחר?"

ניצוץ נדלק בעיניו של היהודי, שוב אפשר יהיה להתווכח להתמקח ואולי לסדר איזו קומבינה... ופנה אל המלאך: "אולי תוכל להסביר לי את ההבדלים כדי שאוכל להחליט?" "אין בעיה" חייך המלאך "היכן אתה רוצה להתחיל בסיור?" "תתחיל עם הצרפתים, האמת לא סבלתי אותם בעולם הקודם, לפחות נראה מה קיבלו בגיהנום..."

הגיעו השניים לפתחו של הגיהנום הצרפתי, והנה כולם ישובים סביב שולחנות עמוסי פירות ים אסורים השמפניה זורמת כמים, נערות טובות מראה מרקדות את ריקוד הקאן – קאן המפורסם, וכולם שרים בקולי קלות שנסונים צרפתיים, נדמה היה לו שאפילו זיהה בן המסובים את יוסי בנאי ז"ל...

"זה גיהנום?" שאל יהודי בתדהמה. "אין לך מה לקנא בהם" השיב המלאך, "אתה רואה אותם ככה אבל כל יום משעה שמונה בבוקר עד שעה חמש אחה"צ הם מטוגנים בשמן רותח, אחר כך יש להם אפטר..."

"ומה אם כך הגיהנום של האנגלים" שאל יהודי משחק על זמן שאול תרתי משמע... "בא ותיווכח בעצמך" השיב המלאך בנימוס האופייני. הגיעו השניים לשערי הגיהנום האנגלי, ומה רואות עיניו?: המוני אנגלים ישובים כשלפניהם כמויות אדירות של בירה "גיניס" והם צופים בהופעה "חיה" של ג'ון לנון אללה ירחמו... מלצריות סמוקות לחיים, אצות רצות בין השולחנות עם מגשים עמוסי בייקון ופיש&ציפס וכולם שרים בקולי קלות **GOD SAVE THE QUEEN** הוא היה בטוח שראה בקהל את **LADY DEE** והיא יפה וזוהרת מתמיד.

"זה גיהנום?" שאל יהודי בתדהמה. "אין לך מה לקנא בהם" השיב המלאך, "אתה רואה אותם ככה אבל כל יום משעה שמונה בבוקר עד שעה חמש אחה"צ הם מטוגנים בשמן רותח, אחר כך יש להם אפטר..."

"אז מה יכול להיות הגיהנום של היהודים?" שאל היהודי מרוויח עוד כמה דקות של חסד.

"בא ותיווכח בעצמך" השיב המלאך בנימוס האופייני. הגיעו השניים לשערי הגיהנום היהודי והנה מה רואות עיניו: המוני יהודי לבושי שק, ואפר לראשם יושבים ומקוננים, מענים את נפשותיהם המרוטות וזועקים בקול גדול השמיימה. "הבחירה איפה די קלה" אמר היהודי למלאך. " זה או הגיהנום האנגלי או הגיהנום הצרפתי...":

"אל תיחפז כל כך מהר להחליט" שקול היטב את מעשיך מצדי אפילו תתייעץ ... קח את הזמן.אתה יודע איך אומרים אצלנו: **החיפזון מן השטן...**

"אבל מה יש פה לבדוק?" אמר היהודי בחוסר סבלנות אופייני, נראה שאצה לו דרכו להצטרף לגיהנום הצרפתי או האנגלי ואולי עוד להספיק לספר לחבר'ה...

"ובכן" אמר לו המלאך, אתה צריך ודאי לדעת שאצל היהודים, שמונה בבוקר זה לא בדיוק שמונה, חמש אחה"צ זה לא ממש חמש, והשמן לא ממש רותח...

ועכשיו צא וחשוב מה יהיה עתידן של המסקנות האמיתיות של זו. וינוגרד - מעבר לייצוג "המרנין" של יתפטרו לא יתפטרו.

וכדאי לזכור את עצתו של המלאך: יש לשקול להתייעץ ולשמוע דיעות נוספות בטרם החלטה... כי כאמור, החיפזון הוא מן השטן.

אבי רוזנקרנץ

בן נולד

להורים – תמר ורז מעין

לסבתא וסבא נועה ואפרים

בין לרחל וישראל ולחיימ'קה

ולכל המשפחה

מזל טוב!

ימי הולדת

5/13 ליבי וינטראוב

ורדה וינטראוב

נויה עדר (נכדה)

5/14 יניר קורנבליט

טל גולן (נכד)

15.5 דורון אורן

גלעד אגם

מאיה גולן (נינה)

16.5 יוני בן-חיים

הדס ויסבקר

17.5 גליה טוביס

רן כ"ץ

נגה ליפשיץ (נכדה עדר)

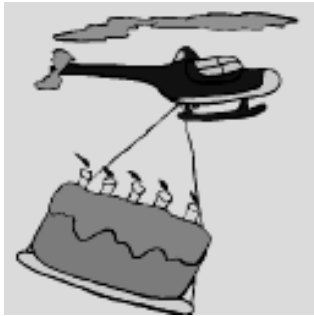
יסמין מלינה

18.5 מקס מדר - 75

פיל גליק

מעין טופול-כהן (נכד ב.כהן)

19.5 עליזה דויל

ימי נישואין

17.5 בתיה ומאיר ריינס

18.5 גל ודן כרמי

ומטוגנים

פרורים ירוקים

** מזל טוב לנתן ברק שסיים קורס מטפלים באבנים חמות, מסאג' שוודי

ושיאצו.

** ולשקד שסיים את הצבא - בהצלחה בחיים האזרחיים.

** מזל טוב מגיע גם לצוות המתמידים החדש (מתנדבי ממר הגבול) - גדי, שוני,

זיוה ואילן מ'. מתי אתם באים להתנדב גם??

** בחודש הבא - 29.6, יערך דואטלון שיכלול ריצה ואופניים באגמון, אז חבר'ה,

תתחילו להתאמן. האירוע מתקיים לזכרם של בני האזור והרמה שנפלו

במלחמה האחרונה.

** מזל טוב לסבא-רבא וסבתא-רבא רחל וישראל ולסבא-רבא חיימקה

(פעם 3), לסבא אפריים, ולסבתא נעה, להולדת הנין, נכד, בן לרז ותמר

וכמובן לכל הדודים - דותן, ניב, דור וסטיוארט.

** חברי כפר הנשיא משתתפים בצערם של אלק, רפי וגיורא על ירידתה של

קבוצת הכדורגל "לידס יונייטד" לליגה השלישית בפעם הראשונה. אלק - לא

נורא, כמו שאומרים באנגלית -

IT COULDN'T HAPPENED TO NICER PEOPLE

** ניב מ', שירית ודנה אילייב נמצאים כרגע באזור ערד. הם צועדים כבר

שבועיים וחצי בשבילי ארץ ישראל. כל הכבוד.

** ברוכה הבאה לג'וני הירס והילדים שהגיעו לביקור מולדת.

** בערב שישי האחרון, הגיעו מלא חבר'ה מכל הגילאים והמינים לערב חברתי

שנושאו היה "מה רוצים ביום ההתיישבות ה-60 של המשק". היו המון

רעיונות ומקווים שימצאו את המימון להכל.

** ביום שבת תערך אליפות המדינה בקיבוץ יזרעאל ב (SEVENS) שביעיות

בראגבי. גם לגליל יש נציגות - תמיר ברק, משחק עם הגליל. אז בואו

בהמוניכם לעודד.

** שוב נמצאו נשרים מורעלים בגמלא. עד מתי?? מתי כבר ילמדו לא להרעיל פגרים?? ובאגמון, לעומת זאת, יש מספר ציפורים מקוננות ודוגרות.

** מזל טוב לעירוני קרית שמונה שעלו לליגת על בכדורגל. זהו, יש לנו עוד

נציגה בחירה באזור חוץ מגליל עליון-גולן בכדורסל.

** לכל החולים - הרגישו טוב והבריאו מהר.

זהו זה להפעם, שיהיה לכולנו שבת שלום וירוקה - איציק.

ענייני תקשורת

גניבת השבוע:

ראשית, הסיפור של השבוע הוא כמובן גניבת כבל התקשורת. ולמי שלא שמע עדיין.... במוצ"ש בסיבות 23:30 נותק האינטרנט ועד לבקר הצטברו הודעות רבות בנוגע לכך. מסתבר שהאינטרנט של הקיבוץ והמפעל וכן כל השיחות - החוצה ופנימה, נותקו.

מסתבר ש"מישהו" התלבש על הכבלים הראשיים של בזק ליד ראש פינה ופשוט "הרים" קטע של 250 מטר. הכבל הוחלף והסיבים האופטיים הולחמו ובשעה 14:30 יום א' חזר הכל לתפקד.

"חדר" מצב לארועים מיוחדים:

במצבים כאלה אין באפשרותי ליידע כל אחד בנפרד ולשם כך הקמתי כבר לפני שנתיים תא קולי מיוחד שייעודו לתקלות רחבות הקף הנוגעות לחלק גדול של הציבור. ניתן בכל עת להגיע לתא הקולי ע"י חיוג מטלפון פנימי 47307001

(או מטלפון חיצוני 972-4-972-6914730-7001)

חגיגות ה-60:

חגיגות ה-60 לכפר הנשיא נכנסו להילוך ובין השאר נפתח אתר ייעודי לנושא שכתובתו <http://www.kfar-hanassi.org.il/kh60> אשמח להערות, הארות וגערות וכמובן להשתתפות ע"י שליחת חומר מתאים.

ללא כותרת:

כשהכל עובר ממול, אני מרגיש מנותק מהמציאות ועל כן אבקש שחלק לפחות יעבור לידי, קרוב, בטווח מגע - תודה למארגנים

זה הכל בינתיים... בינתיים זה הכל.....

שלום שבת שלום

דוד אלמן

מגרש הכדורסל! או פשוט

זר פרחים לנירה!

במשך שנים שימש מגרש הכדורסל כמקום מפגש ובילוי לרבים.

הילדים גדלו והמגרש הזדקן, פניו קבלו קמטים מהגשם והשמש והחריצים בו הגיעו למימדים של סכנה לילדים המשחקים בו.

רבים קיטרו, רבים קיוו שמשהו יקרה, שתורם אלמוני יגיע או סתם נדבן חביב. אך דבר לא קרה.

הנהלות באו, הנהלות התחלפו. מדי פעם עלה מצבו של המגרש המזדקן לדיון אבל תוצאות איין!

עד שיום אחד לקחה נירה קורן את היוזמה לידיה והחליטה עד כאן! התנדבה ללא מנדט וללא בחירה.

במרץ בלתי נדלה נגשה לפתרון הבעיה. נגררנו אחריה כמה מעוניינים, אך היא בעצם זו שפעלה ודחפה והשיגה את עזרת המועצה האזורית ורשויות הספורט.

כך שהחלו ליישר את פניו של המגרש המזדקן. בימים אלו שהתחביב הלאומי הוא לכסח, מגיע שמישהו יקום ויאמר מילה טובה לנירה או סתם:

"כל הכבוד! ויישר כוח!"

דודי פ'

בשם נאמני המגרש.

בית בלונד קיץ 2007

רענון נהלים ועדכונים – עבר, הווה, עתיד

לחברים, בנים, תושבים, משתמשי בית-בלונד שלום רב,

החורף חלף עבר לו ואנו בפתחו של הקיץ וכבר מרגישים את עומס הבקשות לאירוח, יחד עם זאת משנה לשנה מורגש ביתר שאת מחסור בדירה לאירוח בנים לתקופה ארוכה.

נדמה שמטילים עלינו את המצפון והאחריות למחסור בדירה ואנו אלו שצריכים לתת פתרון לבעיה זו. לצערי אין לנו תמיד פתרון לכולם, ועד שחברים לא יבינו שיש כאן בעיה, נאלץ לאכזב חלק מכם.

שיפוצים

במעט הכסף שעומד ומצטבר לרשותנו אנו מנסים לעשות את המרב לתת למקום קצת תשומת-לב בשיפוצים קטנים. הוספנו שמיכות חורף ואת כל השמיכות והכריות שלחנו למכבסה. בקרוב נרכוש כיסויי מיטה ושמיכות קיץ (שאגב היו ואיכשהו "התאדו" מהחדרים...)

מבקשים בכל לשון של בקשה מהאורחים לא להוציא ציוד החוצה ולא להעביר ציוד מחדר לחדר, (אם חסר משהו בחדר יש ליידע אותנו).

דודי חשמל

בתחילת החורף הותקנה מערכת סולרית של דודי שמש ועבדה יפה מאוד בימים החמים, בימי החורף הקרים ניתן היה להדליק דוד לשם גיבוי.

עד החורף הבא אנו מבקשים לא להדליק דוד חשמל בחדרים, המערכת מספקת מים די והותר.

איטום הגג נגד רטיבות

כאן כבר נואשנו מהבטחות חוזרות ונשנות של מנהל מינהל ומשק ומנהל הקהילה וכנראה לא יהיה מנוס מבחינתנו, להביא קבלן לעשות זאת מכספי בית-בלונד.

ביוב

אני מסכים עם אותם חברים שהזעיקו אותי לא פעם ביום שישי ושבת עקב בעיות סתימה בביוב ונאלצתי לתקן בעצמי או לזמן קבלן.

גם כאן אני מפנה אצבע מאשימה לקברניטי הקהילה המתעלמים במופגן מהבעיה ומהבקשות שלי לתיקון הליקויים. הם יודעים מה הבעיה ויודעים מה צריך לעשות ולא רוצים לעשות. אני רק מקווה שהסתימה הבאה לא תהיה כשהחדרים מלאים או בסופ"ש.

תקציב

בית-בלונד לא מתוקצב ע"י הקהילה ובנוסף אני משלם חשמל וארנונה (לדעתי לא מוצדקת), כך שאת הכסף שאני מקבל מכם עבור האירוח אני מחזיר לטובת שיפור המקום והציוד.

עדכון זכאות לבקשות אירוח

ראשית אנו מחוייבים לבקשות החברים, לאחריהן בנים, בני משק – תושבים ולבסוף לתושבים.

אנו משתדלים לעמוד בקריטריונים שקבענו לעצמנו, אך בודקים כל בקשה לגופה ומנסים לעשות את המקסימום לעזור בחיוב למרבית הבקשות.

דודי פוקס עוזר לי ולציונה בפתרון בעיות ובקשות שלא עומדות בקריטריונים שקבענו.

חדרים לקיץ

כפי שכבר אמרתי העומס הוא רב ולא נוכל להיענות לכל הבקשות ובמיוחד לבקשות אירוח לתקופת קיץ ארוכה, כמו כן ישנה הגבלה לחדר אחד למעט מקרים חריגים המגיעים לדין בצוות.

עדכון מחירים – החל ממאי 2007

לאור כל הנאמר לעיל, הגענו להחלטה, לאחר התלבטות ארוכה לעדכן מחירים בבית בלונד. בכל חדר שלוש מיטות.

חברים

מחיר לאדם 25 ₪ ללילה

זוג בחדר 50 ₪ ללילה
 ע"מ לאזן קצת את התקציב החלטנו לחייב אדם בודד בחדר בסכום של 30 ₪ ללילה.

בן/תושב

30 ₪ לאדם ללילה

תושב

35 ₪ לאדם ללילה

כללי:

ילדים: עד גיל 3 – חינם. מגיל 3 עד 12 – 50%, מגיל 12 – מחיר מלא.

אנו נמשיך לשרת אתכם בנאמנות ולדאוג לכך שיהיה לכם כיף ונעים בחדרים ומזמינים אתכם ליידע אותנו על כל תקלה או בעיה בחדרים. יחד עם זאת מבקשים מכם לדאוג להשגיח על המקום ולהתייחס אליו כאילו היה זה ביתכם הפרטי.

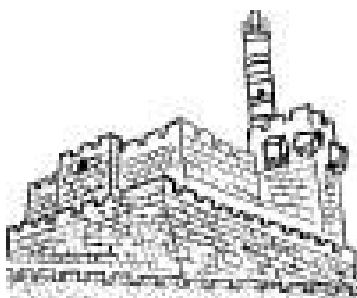
אז שיהיה לכולנו קיץ שקט, כיף ומרענן ושנשמע רק ציוץ ציפורים ולא צפצוף הסירנות.

שבת-שלום, שבי, ציונה ודודי פוקס.

ושיעבורה כל ממול.

דפי צביעה לילדים וגם לא לילדים - להנאתכם

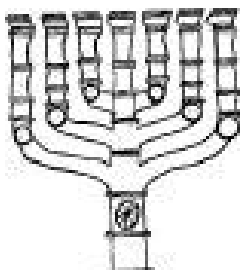

מגדל דוד

שער האריות

המנורה שליד הכנסת

מה פתאום ה-17 במרס?

רחל אבידור

באחד בפברואר 1947 נכנסו בני הזוג לאוהל משפחה.

הם הגיעו ארצה בסוף דצמבר 1946 כחלק מגרעין בוגרי תנועת נוער מאנגליה. הם עלו בעליה ב' באנייה הראשונה שנלכדה ע"י האנגלים, ונכלאו במחנה מעצר בקפריסין. היא ילידת אנגליה, הוא יליד פולין שהגיע לצרפת בהיותו ילד קטן, עבר את המלחמה בצרפת הכבושה ואחריה גויס לשורות הפל"ים כאלחוטאי. השניים הגיעו במקרה באותו יום לאותו מקום, מחנה איסוף והכנה לעליה.

הייתה זו אהבה ממבט ראשון. אך הרומן היה אבוד מתחילתו, כי היא ידעה רק שני משפטים בצרפתית: "אני אנגליה, אינני דוברת צרפתית". הוא ידע שני משפטים באנגלית: "החייט שלי עשיר, החייט שלי עני". אבל כנראה האהבה מנצחת בכל, והשניים הצליחו לדבר זה עם זה קצת עברית, קצת אידיש וקצת גרמנית.

הוא הצטרף לגרעין שהגיע לקיבוץ בגליל ושניהם שוכנו באוהלים לאורך גדות הירדן.

הזוג הצעיר, חלוצים, אנשים מודרניים עם דעות מתקדמות לימים ההם, לא חיכו לטקס רשמי, הלכו למזכיר וביקשו אוהל משפחה. קיבלו אוהל קטן ועגול ובתוכו מסגרת ברזל למיטה ועליה שק יוטה. חזרו השניים למזכיר: "מיטה יש, איה המזרון?" שאל המזכיר: "יש על המיטה שק?", ענו השניים "כן". אמר המזכיר: "לכו לרפת, מלאו את השק קש והרי לכם מזרון". הלכו לרפת, מלאו את השק, סחבו אותו לכל אורך הקיבוץ וביום הזה האחד בפברואר 1947 התמלא האוהל מיטה ומזרון, אושר ואהבה.

נורמות העבר והחינוך מבית הכריעו, השניים החליטו להתחתן. הלכו למזכיר והודיעו על החלטתם. "יופי אמר המזכיר, אבל עליכם לחכות עד אשר יתווספו עוד מספר זוגות ותיסעו כולכם לרב". אחרי התלבטויות חזר הזוג ומזכיר והודיע שהולכים להתחתן אצל מכרים בקריות. "האם יש תקציב לחתונה?" שאל הבחור. המזכיר הכניס את ידו לכיסו, הוציא שטר של לירה, שם בידו של הבחור והכריז: "זה מספיק, מספיק בהחלט לחתונה".

"מה עם טבעת?" שאלה הבחורה, "אין תקציב", ענה המזכיר. מישהי השאלה להם טבעת, למחרת עם שחר, יחד עם הלירה של המזכיר ועוד שלוש לירות שהיו להם, נסעו השניים בטרמפים לקריות. מכרים, עולים חדשים בעצמם והורים לארבעה ילדים, קיבלו אותם בזרועות פתוחות, וערכו להם מסיבה צנועה. ארבע הלירות הספיקו לחופה, וב-17 במרס 1947 נישאו כדת וכדין, בילו את ליל הכלולות בדירת חדר וחצי יחד עם מכריהם ולמחרת בבוקר חזרו בטרמפים לאוהלם.

בספטמבר אותה שנה, עלתה ארתה אחותו של הבחור, היא נתנה לשניים לירה וחצי לקנות טבעת. הם נסעו לתל אביב, נכנסו לחנות קטנה לתכשיטים וביקשו טבעת נישואים מזהב. מה כבר אפשר לקבל בעד לירה וחצי? בעל החנות, וותיק בארץ, שמע את סיפורם והציע להם טבעת דקה ועדינה. "מה לחרוט בפנים?" שאל. פה אחד אמרו מה שאמרו והתכשיטן הנדיב חרט מה שחרט באותיות קטנות וברורות. החיים המשיכו הלאה, ייסדו קיבוץ, נולדו שלושה ילדים וחגגו כל שנה את יום הנישואים ב-1 בפברואר, היום שבו נכנסו לאוהל על גדות הירדן.

הקיבוץ התפתח ובאחד הימים החליט מישהו להוציא עלון שבועי והתחיל לפרסם מדור לימי הולדת ולימי נישואין. בינתיים גדלו הילדים והיו ליפים וחכמים וגם קראו את העלון.

באחד בפברואר, בשנת הופעתו של העלון, ראו הילדים שלא צוין יום הנישואים של ההורים ושאלו לפשר הדבר. "לא נורא, בטח שכחו", אמרו ההורים. אבל כאשר ב-17 במרס הופיע שמם במדור, באו אליהם הילדים בתדהמה: "מה פתאום ב-17 במרס?" לא הייתה ברירה, וההורים הסבירו את אשר הסבירו. הילדים התייעצו ביניהם ופסקו: "מהיום אנחנו חוגגים את יום חתונתכם ב-17 במרס". הבחור והבחורה, שכבר היו לאב ואם, אמרו זה לזו: "חשבנו שגידלנו אדם חדש, נועז, מהפכני ומתקדם שיבין"... ההורים קיבלו את צו ילדיהם.

מי שיבקש להסתכל בטבעת הנישואין, יראה אחרי 60 שנות נישואים שהם חוגגים השנה (שנת 2007), את האותיות הקטנות והברורות כפי שהיו חרוטות אז:

מישראל לרחל 1 בפברואר 1947.